

SZALMA RÉKA

Len

Durva lenből font hajszalakat nekem,
 és a bokájához kötözte őket.
 Ha elváltunk, mindig tovább fonta a tincseket,
 hogy a bokáján érezhesse a rezzenéseim,
 még akkor is, ha távol vagyunk egymástól.
 Pontosan tudta, hogy mikor hajtom párnára a fejem,
 mikor bólogatok igennel vagy nemmel,
 és talán még a hangomat is hallhatta,
 haloványan, a hajszalaimon keresztül.
 Sokszor próbáltam elszakítani a lenhajam,
 de egy láthatatlan kéz mindig a csuklómra és arcomra tapadt.
 Ő pedig nem tudott továbblépni,
 mert a bokáját szorította a len.
 Ha elutaztam, hetekig fonta a lenhajam,
 ha pedig találkoztunk, szintén hetekig bontotta le,
 hogy elég rövid legyen, ahhoz, hogy a tincsek
 ne halmozódjanak fel közöttünk,
 s ezáltal ne válasszanak szét minket.

Lenhajammal megjelölt távollétemben
 találkoztam valakivel,
 aki nem tudott egyáltalán fonni,
 és elkezdtem őt tanítani, hogyan kell:
 elkezdtem én is lenhaját fonni neki.
 Mikor elég hosszúra fontam már ahhoz,
 hogy egymással szembefordulhassunk,
 előjött hirtelen ő..
 Azt érezte a bokáján, hogy rángatózik lenhajam,
 és azt hitte, sírva fakadtam a hiányában,
 pedig
 én csak éppen valaki mással csókolóztam.

Szalmavirág

1.

Ahány legény reám nézett
 Annyiszor húztam kendőmet
 Az arcomba, mert az urak
 Meggyaláznak s félreállnak,

S pendelyembe rejtik bűnük,
S áteszik az alhasamba.

Tudtam én ezt már régóta,
Anyám véste koponyámba,
És bevarrta rokolyámba,
Behímezte vizitkámba,
S szalmaszálak között nevelt,
Virágmagánnyal etetett.

2.

Kútnál láttam én egy legényt,
Vadvirágot izzadott,
Elment s vadvirágot szedtem,
S megettem a szirmokot.
Rám borult majd a vadlegény
S alattunk: csak csillagok.

Borral öntözte az ajkam,
S évente elültetett,
Megszülettem májusokban,
S holtvirágként szeretett,
Átváltoztam pitypangra majd,
S rálöktem a kék eget.

Kékes pihezálaimnál
Találkoztak magvaink.
Őrtüzek lobbantak bennünk,
Izzottak a karjaink,
Szorongattuk egymás vállát,
S egyre hulltak gallyaink.

3.

Az én szoknyám vihart szül meg,
Akkor, ha fehér pendelyem
Volt páromnak hamvát szórja,
S haja porát simogatja.
Szeretőmnek piros vére
Malmokat hajt, bút örölve.

Megöltem a szeretőmet,
Egy leánnyal egybeolvadt,
S megöltem a szép leányt is,
Szeretőmben benne maradt.
Hasába is berejtették,
Mít az én hasamba elébb.

Megöltem a szeretőmet
S hárman is meghaltak benne:

Egyik fele szép leány volt,
 Másik fele megszerette,
 Egyik fele almát kóstolt,
 Másik fele mind megette.

Harmadikjukat ártatlan,
 Tehetetlen bűncsíraként,
 Küldtem vissza Istenünknek,
 S kértem, hogy ne hozza vissza,
 Maradjon ő megszületlen,
 Halhatatlan égirózsa.

Alattuk a véres szalma,
 S gyilkos kéz mi fölemelte,
 Fölemelte, s megöntözte,
 Meggyújtotta, s visszaküldte
 Istenükhöz, füstfellegbe
 Burkolózva és a néma
 Elszállásukat figyelte.

Visszaestek a Tiszába,
 S Duna vize vitte tova,
 Elvitte a törvényszékre,
 S ott álltam majd én, a buja,
 Szorongattam pendelyemet,
 S könnyim folytak a malomba,

A malomba, miben véred,
 És te sarjad szülném én meg,
 És Halált öröltek azon:
 Az enyémet s megszületlen
 Gyerekemét, ki téérted,
 És belőlem... halt meg.

Havas földön. Karjaidban

Álmaimban, édesanyám,
 karjaid közt sírok hozzád,
 álmaidban, édesanyám,
 megvédesz az álmaidtól.

Úgy szeretlek, ha elmennék,
 gyalog jönnék vissza hozzád,
 havas földön, deres fák közt,
 mezítláb is visszatérnék.